Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

28 päivänä toukokuuta 2013 *

Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka — Tunisian tilanteen johdosta tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvat rajoittavat toimenpiteet — Varojen jäädyttäminen — Euroopan unionin perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohta — Vahingonkorvauskanne — Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohta — Tutkimatta jättäminen

Asiassa T-187/11,

Mohamed Trabelsi,

Ines Lejri,

Moncef Trabelsi,

Selima Trabelsi ja

Tarek Trabelsi,

edustajanaan aluksi asianajaja A. Metzker, sittemmin asianajaja A. Tekari,

kantajina,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään aluksi G. Étienne ja A. Vitro, sittemmin Étienne, M. Bishop ja M.-M. Joséphidès,

vastaajana,

jota tukevat

Euroopan komissio, asiamiehinään A. Bordes ja M. Konstantinidis,

ja

Tunisian tasavalta, asiamiehenään asianajaja W. Bourdon,

väliintulijoina,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

ja jossa vaaditaan yhtäältä Tunisian tilanteen johdosta tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä annetun päätöksen 2011/72/YUTP täytäntöönpanosta 4.2.2011 annetun neuvoston täytäntöönpanopäätöksen 2011/79/YUTP (EUVL L 31, s. 40) kumoamista ja toisaalta vahingonkorvausta,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja O. Czúcz sekä tuomarit I. Labucka ja D. Gratsias (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies C. Kristensen,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 7.11.2012 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Tunisian joulukuun 2010 ja tammikuun 2011 poliittisten tapahtumien seurauksena Euroopan unionin neuvosto antoi 31.1.2011 muun muassa SEU 29 artiklan nojalla päätöksen 2011/72/YUTP Tunisian tilanteen johdosta tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä (EUVL L 28, s. 62).

2 Päätöksen 2011/72 johdanto-osan ensimmäisessä ja toisessa perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Neuvosto on vahvistanut 31 päivänä tammikuuta 2011 täyden solidaarisuutensa ja tukensa Tunisialle ja sen kansalle näiden pyrkimyksissä saada aikaan vakaa demokratia, oikeusvaltio, demokraattinen moniarvoisuus ja täydellinen ihmisoikeuksien ja perusvapauksien kunnioitus.

Neuvosto on lisäksi päättänyt hyväksyä rajoittavia toimenpiteitä, jotka kohdistetaan Tunisian valtion varojen väärinkäytöstä vastuussa oleviin henkilöihin, jotka näin riistävät Tunisian kansalta talouden ja yhteiskunnan kestävän kehityksen edut ja heikentävät demokratiakehitystä maassa.”

3 Päätöksen 2011/72 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäädytetään kaikki liitteessä lueteltujen Tunisian valtion varojen väärinkäytöstä vastuussa olevien henkilöiden ja heitä lähellä olevien luonnollisten henkilöiden, oikeushenkilöiden ja yhteisöjen hallussa, omistuksessa, hallinnassa tai valvonnassa olevat varat ja taloudelliset resurssit.

2. Varoja tai taloudellisia resursseja ei saa suoraan tai välillisesti asettaa liitteessä lueteltujen luonnollisten henkilöiden, oikeushenkilöiden tai yhteisöjen saataville tai hyödynnettäviksi.

3. Jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi antaa luvan tiettyjen jäädytettyjen varojen tai taloudellisten resurssien vapauttamiseen tai tiettyjen varojen tai taloudellisten resurssien asettamiseen saataville asianmukaisiksi katsominsa ehdoin, todettuaan, että kyseiset varat tai taloudelliset resurssit:

a) ovat tarpeen liitteessä lueteltujen henkilöiden ja heidän huollettavinaan olevien perheenjäsenten perustarpeiden tyydyttämiseksi – –;

b) on tarkoitettu yksinomaan oikeudellisiin palveluihin liittyvien kohtuullisten palkkioiden maksamiseen ja näistä palveluista aiheutuneiden kulujen korvaamiseen;

c) on tarkoitettu yksinomaan jäädytettyjen varojen tai jäädytettyjen taloudellisten resurssien tavanomaisesta säilyttämisestä tai hoidosta aiheutuvien palkkioiden tai palvelumaksujen maksamiseen; tai

d) ovat tarpeen poikkeuksellisia menoja varten – –”

4 Päätöksen 2011/72 2 artiklan 1 kohdan mukaan ”neuvosto laatii liitteessä olevan luettelon sekä muuttaa sitä jäsenvaltion tai unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkean edustajan ehdotuksen perusteella”.

5 Päätöksen 2011/72 3 artiklan 1 kohdan mukaan ”henkilöiden ja yhteisöjen luetteloon merkitsemisen perusteet sisältyvät liitteeseen”.

6 Päätöksen 2011/72 5 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tätä päätöstä sovelletaan 12 kuukauden ajan. Se on jatkuvan tarkastelun alainen. Se uusitaan tai sitä muutetaan tarvittaessa, jos neuvosto katsoo, ettei sen tavoitteita ole saavutettu.”

7 Päätöksen 2011/72 liitteenä olevaan luetteloon sisältyi ainoastaan kahden luonnollisen henkilön eli Tunisian tasavallan entisen presidentin Zine el-Abidine Ben Hamda Ben Alin ja hänen puolisonsa Leïla Bent Mohammed Trabelsin nimet.

8 Neuvosto antoi 4.2.2011 ”päätöksen 2011/72 – – ja erityisesti sen 2 artiklan 1 kohdan[, luettuna] yhdessä [SEU] 31 artiklan 2 kohdan kanssa”, nojalla täytäntöönpanopäätöksen 2011/79/YUTP päätöksen 2011/72 täytäntöönpanosta (EUVL L 31, s. 40; jäljempänä riidanalainen päätös).

9 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa säädettiin, että päätöksen 2011/72 liitteenä oleva luettelo korvataan uudella luettelolla. Kyseisessä luettelossa mainittiin 48 luonnollista henkilöä. Tämän uuden luettelon neljännessä kohdassa oli sarakkeessa, jonka otsikko on ”Nimi”, maininta ”Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed TRABELSI”. Sarakkeessa, jonka otsikko on ”Henkilötiedot”, täsmennettiin seuraavaa: ”Tunisialainen, syntynyt Sabha-Lybiessa 7. tammikuuta 1980, Yamina SOUIEIn poika, yritysjohtaja, Inès LEJRIn puoliso, asuu osoitteessa résidence de l’étoile du nord – suite B – 7ème étage – appt. No 25 – Centre urbain du nord – Cité El Khadra – Tunis, kansallisen henkilökortin nro 04524472 haltija.” Lopuksi sarakkeessa, jonka otsikko on ”Perusteet”, todettiin seuraavaa: ”Tunisian oikeusviranomaiset ovat käynnistäneet kyseiseen henkilöön kohdistuvan tutkinnan, joka koskee kiinteän ja irtaimen omaisuuden hankintaa, pankkitilien avaamista ja varojen säilyttämistä useissa maissa osana rahanpesutoimia.”

10 Riidanalainen päätös tuli sen 2 artiklan mukaisesti voimaan sen hyväksymispäivänä.

11 Neuvosto antoi 4.2.2011 eli samana päivänä, kun riidanalainen päätös annettiin, SEUT 215 artiklan 2 kohdan ja päätöksen 2011/72 nojalla asetuksen (EU) N:o 101/2011 Tunisian tilanteen johdosta tiettyihin henkilöihin, yhteisöihin ja elimiin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä (EUVL L 31, s. 1). Kuten sen johdanto-osan toisesta perustelukappaleesta ilmenee, kyseinen asetus annettiin, sillä päätöksellä 2011/72 toteutetut toimenpiteet ”kuulu[i]vat [SEUT:n] soveltamisalaan, ja sen vuoksi niiden täytäntöönpano edellytt[i] lainsäädäntöä unionin tasolla”.

12 Asetuksen N:o 101/2011 2 artiklan 1 ja 2 kohdassa toistettiin olennaisilta osin päätöksen 2011/72 1 artiklan 1 ja 2 kohdan säännökset. Kyseiseen asetukseen sisältyi myös ”liite I”, joka on samanlainen kuin päätöksen 2011/72 liite, sellaisena kuin se on muutettuna riidanalaisella päätöksellä.

13 Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed Trabelsille lähetettiin 7.2.2011 kirje siinä tarkoituksessa, että hänelle ilmoitettaisiin ensinnäkin, että häneen oli kohdistettu rajoittavia toimenpiteitä riidanalaisessa päätöksessä, toiseksi, että hänellä oli mahdollisuus hakea kyseisen jäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta lupaa käyttää jäädytettyjä varoja perustarpeiden tyydyttämistä tai tiettyjen maksujen suorittamista varten, kolmanneksi, että hän voi esittää neuvostolle pyynnön hänen tilanteensa uudelleentarkastelusta, ja neljänneksi, että hänellä oli mahdollisuus riitauttaa riidanalainen päätös unionin yleisessä tuomioistuimessa. Unionin yleiselle tuomioistuimelle esitetyistä asiakirjoista ilmenee, että kyseinen kirje palautettiin neuvostoon ilman, että sitä oli luovutettu sen vastaanottajalle.

14 Yhtäältä päätöksen 2011/72 muuttamisesta 27.1.2012 annetulla neuvoston päätöksellä 2012/50/YUTP (EUVL L 27, s. 11) ja toisaalta päätöksen 2011/72 muuttamisesta 31.1.2013 annetulla neuvoston päätöksellä 2013/72/YUTP (EUVL L 32, s. 20) jatkettiin päätöksessä 2011/72, sellaisena kuin se on muutettuna riidanalaisella päätöksellä, säädettyjen rajoittavien toimenpiteiden soveltamista 31.1.2013 ja 31.1.2014 saakka.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

15 Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed Trabelsi, hänen puolisonsa Ines Lejri ja heidän kolme alaikäistä lastaan Moncef, Selima ja Tarek (jäljempänä ensimmäinen kantaja, toinen kantaja, kolmas kantaja, neljäs kantaja ja viides kantaja) nostivat nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 30.3.2011 toimittamallaan kannekirjelmällä. He vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— ”poistaa” kyseisestä päätöksestä yhtäältä ensimmäisen ja toisen kantajan nimet ja ensimmäisen kantajan äidin nimen ja toisaalta maininnan ensimmäisen kantajan osoitteesta

— ”antaa” ensimmäiselle ja toiselle kantajalle ”oikeuden vastauksen antamiseen”

— ”suojelee” viidettä kantajaa

— velvoittaa neuvoston ”tarkastelemaan uudelleen laatimaansa tekstiä ja noudattamaan syyttömyysolettaman periaatetta”

— ”lykkää neuvoston laatiman tekstin täytäntöönpanoa”

— velvoittaa neuvoston maksamaan ensimmäiselle kantajalle 150 000 euroa korvauksena aiheutuneesta vahingosta

— ”velvoittaa unionin korvaamaan 25 000 euron suuruiset oikeudenkäyntikulut”

— ”velvoittaa valtion korvaamaan kulut, joita ei yleensä voida lukea oikeudenkäyntikuluihin ja joiden määrä unionin yleisen tuomioistuimen on arvioitava kohtuuden mukaan [Ranskan hallintolainkäyttölain (code de justice administrative)] L. 761-1 §:n mukaisesti”.

16 Kantajat tekivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 31.3.2011 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla välitoimihakemuksen. Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti hylkäsi kyseisen hakemuksen ja määräsi 14.7.2011 antamassaan määräyksessä, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

17 Tunisian tasavalta teki 24.6.2011 väliintulohakemuksen. Unionin yleisen tuomioistuimen kolmannen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulohakemuksen ja totesi, että asia pitäisi hänen käsityksensä mukaan käsitellä luottamuksellisesti, 26.9.2011 antamassaan määräyksessä.

18 Euroopan komissio teki 11.7.2011 väliintulohakemuksen. Unionin yleisen tuomioistuimen kolmannen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulohakemuksen 26.9.2011 antamassaan määräyksessä.

19 Neuvosto toimitti vastineensa unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.9.2011. Se vaati, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää kanteen ja velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Komissio ilmoitti 17.11.2011, ettei se aikonut toimittaa väliintulokirjelmää. Tunisian tasavalta ei toimittanut väliintulokirjelmää sille unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 116 artiklan 4 kohdan nojalla asetetussa määräajassa.

21 Kantajat eivät toimittaneet vastauskirjelmää heille työjärjestyksen 47 artiklan 2 kohdan nojalla asetetussa määräajassa.

22 Unionin yleinen tuomioistuin (kolmas jaosto) päätti esittelevän tuomarin ehdotuksesta aloittaa suullisen käsittelyn. Se pyysi prosessinjohtotoimena asianosaisia vastaamaan yhteen kysymykseen.

23 Komissio, kantajat ja neuvosto vastasivat tähän pyyntöön unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 27.9.2012, 28.9.2012 ja 2.10.2012 toimittamillaan asiakirjoilla.

24 Neuvosto myös esitti lisänäyttöä unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 30.10.2012 ja 5.11.2012 toimittamillaan asiakirjoilla.

25 Kantajien ja neuvoston lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 7.11.2012 pidetyssä istunnossa.

Oikeudellinen arviointi

A *Tutkittavaksi ottaminen*

26 Työjärjestyksen 111 artiklassa määrätään, että muun muassa silloin, kun unionin yleinen tuomioistuin ei selvästi ole toimivaltainen ratkaisemaan kannetta tai kun kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, unionin yleinen tuomioistuin voi jatkamatta asian käsittelyä ratkaista asian perustellulla määräyksellä.

27 Silloin, kun unionin yleinen tuomioistuin ei selvästi ole toimivaltainen ratkaisemaan vaatimusta tai kun kanteeseen sisältyy mistä tahansa syystä vaatimus, jonka tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, unionin yleinen tuomioistuin voi sitäkin suuremmalla syyllä myös omasta aloitteestaan nostaa tämän ennakkokysymyksen esiin ja vastata siihen tuomiossa (yhdistetyt asiat T-225/07 ja T-364/07, Thomson Sales Europe v. komissio, tuomio 29.9.2009, 217 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja asia T-246/09, Insula v. komissio, tuomio 13.6.2012, 105 kohta).

28 Unionin yleisen tuomioistuimen toimivaltaa ratkaista kantajien esittämät vaatimukset ja sitä, voidaanko ne ottaa tutkittavaksi, on tarkasteltava näiden seikkojen valossa.

1. *Kumoamisvaatimusten ulottuvuus ja tutkittavaksi ottaminen*

a) Kumoamisvaatimusten ulottuvuus

29 Kuten edellä 15 kohdassa on muistutettu, kantajat ovat vaatineet kanteessaan riidanalaisen päätöksen kumoamista kokonaisuudessaan. Lisäksi he ovat vaatineet, että unionin yleinen tuomioistuin ”poistaa” kyseisestä päätöksestä yhtäältä ensimmäisen ja toisen kantajan nimet ja ensimmäisen kantajan äidin nimen ja toisaalta maininnan ensimmäisen kantajan osoitteesta.

30 Tässä yhteydessä on todettava, että riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevat vaatimukset kattavat selvästi viimeksi mainitun vaatimuksen.

31 On myös todettava, että kun kantajien asianajajalta tiedusteltiin istunnossa edellä 29 kohdassa mainittujen vaatimusten ulottuvuutta, hän totesi, että hänen asiakkaansa vaativat riidanalaisen päätöksen kumoamista ainoastaan siltä osin kuin kyseinen päätös koski ensimmäistä kantajaa. Tämä kirjattiin istuntopöytäkirjaan.

b) Kantajien oikeussuojan tarve

32 SEUT 263 artiklan neljännen kohdan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen hänelle osoitetusta toimesta tai toimesta, joka koskee häntä suoraan ja erikseen.

33 Käsiteltävässä asiassa riidanalaisessa päätöksessä mainitaan ensimmäinen kantaja nimeltä. Hänellä on siis täysi intressi vaatia kyseisen päätöksen kumoamista omalta osaltaan. Tällainen oikeussuojan tarve on lisäksi yhä olemassa, koska päätöksessä 2011/72, sellaisena kuin se on muutettuna riidanalaisella päätöksellä, säädettyjen rajoittavien toimenpiteiden soveltamista on jatkettu.

34 Ei ole tarpeen tutkia muiden kantajien eli ensimmäisen kantajan puolison ja alaikäisten lasten asiavaltuutta eikä näin ollen heidän oikeussuojan tarvettaan, koska he eivät esitä sellaisia vaatimuksia, jotka eroaisivat ensimmäisen kantajan vaatimuksista (ks. vastaavasti asia C-313/90, CIRFS ym. v. komissio, tuomio 24.3.1993, Kok., s. I-1125, 31 kohta; asia T-374/00, Verband der freien Rohrwerke ym. v. komissio, tuomio 8.7.2003, Kok., s. II-2275, 57 kohta ja asia T-282/06, Sun Chemical Group ym. v. komissio, tuomio 9.7.2007, Kok., s. II-2149, 50 kohta).

2. *Muiden vaatimusten tutkittavaksi ottaminen*

a) Vaatimukset, jotka koskevat sitä, että unionin yleinen tuomioistuin ”antaa [ensimmäiselle ja toiselle kantajalle] oikeuden vastauksen antamiseen” ja suojelee viidettä kantajaa

35 Kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin ”suojelee” viidettä kantajaa.

36 Missään perussopimusten määräyksessä ja missään periaatteessa ei kuitenkaan anneta unionin yleiselle tuomioistuimelle toimivaltaa ratkaista tällaista vaatimusta. Kantajat eivät ole myöskään täsmentäneet, mihin oikeudelliseen perustaan he nojautuvat.

37 Tässä tilanteessa kyseinen vaatimus on jätettävä tutkimatta, koska se on esitetty tuomioistuimessa, joka ei selvästi ole toimivaltainen ratkaisemaan sitä.

38 Lisäksi kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin ”antaa [ensimmäiselle ja toiselle kantajalle] oikeuden vastauksen antamiseen”. Kyseinen vaatimus on kuitenkin jätettävä tutkimatta – kuten neuvosto oli väittänyt – edellä 36 kohdassa esitetyistä syistä, koska se on esitetty tuomioistuimessa, joka ei ole toimivaltainen ratkaisemaan sitä.

b) Määräyksen antamista koskevat vaatimukset

39 Kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin velvoittaa neuvoston ”tarkastelemaan uudelleen laatimaansa tekstiä ja noudattamaan syyttömyysolettaman periaatetta”.

40 Unionin tuomioistuimet eivät kuitenkaan voi SEUT 263 artiklan määräyksissä niille annettua kumoamisvaltaansa käyttäessään osoittaa toimielimille määräyksiä (asia T-266/03, CB v. komissio, tuomio 12.7.2007, 78 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja asia T-74/08, Now Pharm v. komissio, tuomio 9.9.2010, Kok., s. II-4661, 19 kohta).

41 Unionin yleinen tuomioistuin ei voi näin ollen ratkaista edellä 39 kohdassa mainittuja määräyksen antamista koskevia vaatimuksia, jotka on siis jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

c) Täytäntöönpanon lykkäämistä koskevat vaatimukset

42 SEUT 278 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Tuomioistuin voi – – määrätä kanteen kohteena olevan säädöksen täytäntöönpanon lykättäväksi, jos se katsoo, että olosuhteet sitä edellyttävät.”

43 Työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdan mukaan SEUT 278 artiklan nojalla esitetyssä täytäntöönpanon lykkäämistä koskevassa hakemuksessa on ilmoitettava muun muassa seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen. Lisäksi se on saman artiklan 3 kohdan mukaan tehtävä erillisellä asiakirjalla.

44 Käsiteltävässä asiassa kantajat vaativat kannekirjelmässä, että unionin yleinen tuomioistuin ”lykkää neuvoston laatiman tekstin täytäntöönpanoa”.

45 Kun otetaan huomioon kyseisen vaatimuksen sanamuoto, kyseisen vaatimuksen on katsottava vastaavan SEUT 278 artiklaan perustuvaa täytäntöönpanon lykkäämistä koskevaa hakemusta. Sitä ei ole kuitenkaan tehty erillisellä asiakirjalla. Näin ollen se on jo tästä syystä jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

d) Vahingonkorvausvaatimus

46 Jotta työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa asetetut vaatimukset täyttyisivät, kannekirjelmästä, jossa vaaditaan unionin toimielimen tai elimen aiheuttamien vahinkojen korvaamista, on ilmettävä seikat, joiden perusteella kantajan riitauttama kyseisen toimielimen tai elimen menettely voidaan yksilöidä, ja syyt, joiden nojalla kantaja katsoo, että tämän menettelyn ja aiheutetuksi väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys, sekä vahingon laatu ja sen laajuus (ks. asia T-16/04, Arcelor v. parlamentti ja neuvosto, tuomio 2.3.2010, Kok., s. II-211, 132 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

47 Käsiteltävässä asiassa kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin velvoittaa neuvoston maksamaan ensimmäiselle kantajalle 150 000 euroa korvauksena aiheutuneesta vahingosta.

48 Koska kannekirjelmässä ei täsmennetä tätä tarkemmin eikä muissakaan asiakirja-aineiston asiakirjoissa ole lisätietoja, unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan voi varmuudella yksilöidä vahingon, johon kantajat vetoavat, täsmällistä luonnetta eikä menettelyn, josta kantajat moittivat neuvostoa, ja kyseisen vahingon välillä oletettavasti olevaa syy-yhteyttä. Lisäksi minkään kannekirjelmään sisältyvän maininnan perusteella ei voida katsoa, että menettely, josta kantajat moittivat neuvostoa, on riidanalaisen päätöksen tekeminen. Mikään kanneperuste ei nimittäin ainakaan nimenomaisesti tue

vahingonkorvausvaatimusta, joka mainitaan ainoastaan kannekirjelmän viimeisessä kohdassa, jossa kantajien esittämät vaatimukset luetellaan. Tämä vahingonkorvausvaatimus on siten epätäsmällinen ja se on näin ollen jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

e) Vaatimukset, jotka koskevat velvoittamista korvaamaan kulut, joita ei yleensä voida lukea oikeudenkäyntikuluihin

49 Kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin ”velvoittaa valtion korvaamaan kulut, joita ei yleensä voida lukea oikeudenkäyntikuluihin ja joiden määrä unionin yleisen tuomioistuimen on arvioitava kohtuuden mukaan [Ranskan hallintolainkäyttölain (code de justice administrative)] L. 761-1 §:n mukaisesti”.

50 Kuten neuvosto on todennut, unionin tuomioistuimet eivät kuitenkaan ole toimivaltaisia ratkaisemaan vaatimuksia, jotka kohdistuvat valtioon ja jotka on esitetty jäsenvaltion lainsäädännön säännösten nojalla (ks. analogisesti asia T-413/04, Gómez Cobacho v. Espanja, määräys 1.2.2005, 7 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

51 Näin ollen edellä mainitut vaatimukset on jätettävä tutkimatta, koska ne on esitetty tuomioistuimessa, joka ei ole toimivaltainen ratkaisemaan niitä.

B *Kanteen muut osat*

52 Kumoamisvaatimustensa tueksi kantajat ovat esittäneet kanneperusteita, jotka koskevat ensinnäkin riidanalaisen päätöksen laatijan toimivallan puuttumista, toiseksi perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämistä, kolmanneksi perusoikeuksien, etenkin omaisuudensuojan, loukkaamista, neljänneksi ilmeistä arviointivirhettä ja viidenneksi harkintavallan väärinkäyttöä.

1. *Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee riidanalaisen päätöksen laatijan toimivallan puuttumista*

53 Ensimmäisessä kanneperusteessaan kantajat väittävät, että riidanalaisen päätöksen on tehnyt viranomainen, joka ei ollut toimivaltainen, koska sen allekirjoittajalle ei ollut siirretty allekirjoitusoikeutta säännönmukaisesti.

a) Sovellettavat määräykset

54 SEU 16 artiklan 9 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Neuvostossa olevat jäsenvaltioiden edustajat toimivat ulkoasiainneuvostoa lukuun ottamatta neuvoston kokoonpanojen puheenjohtajina tasaisen vuorottelun järjestelmän mukaisesti [SEUT] 236 artiklan mukaisesti vahvistetuin edellytyksin.”

55 SEU 18 artiklan 3 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Korkea edustaja toimii ulkoasiainneuvoston puheenjohtajana.”

56 Neuvoston työjärjestyksen, joka on neuvoston työjärjestyksen hyväksymisestä 1.12.2009 tehdyn neuvoston päätöksen liitteenä (EUVL L 325, s. 36), 2 artiklan 5 kohdan toisessa alakohdassa määrätään seuraavaa:

”Ulkoasiainneuvoston puheenjohtajana toimii unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkea edustaja, jonka tilalla voi tarvittaessa toimia se asianomaisen kokoonpanon jäsen, joka edustaa neuvoston puheenjohtajana kyseisenä kautena toimivaa jäsenvaltiota.”

57 Kun näitä määräyksiä tarkastellaan yhdessä, niistä seuraa, että viranomainen, joka on toimivaltainen allekirjoittamaan ulkoasioista vastaavan neuvoston kokoonpanon antamat säädökset, on lähtökohtaisesti unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkea edustaja. Viimeksi mainitun tilalla voi kuitenkin tarvittaessa toimia se asianomaisen kokoonpanon jäsen, joka edustaa neuvoston puheenjohtajana kyseisenä kautena toimivaa jäsenvaltiota.

b) Soveltaminen käsiteltävään asiaan

58 Käsiteltävässä asiassa on riidatonta, että neuvosto, joka on kokoontunut ulkoasioista vastaavassa kokoonpanossaan, on tehnyt riidanalaisen päätöksen. On myös riidatonta, että János Martonyi toimi 4.2.2011, jolloin kyseinen päätös tehtiin, ulkoasiainneuvostossa jäsenvaltion, joka toimi neuvoston puheenjohtajana kyseisenä puolivuotiskautena, edustajana. Lisäksi edellä 57 kohdassa esitetyistä seikoista ilmenee, että hän saattoi tässä ominaisuudessa toimia laillisesti unionin ulkoasioiden ja turvallisuuspolitiikan korkean edustajan sijaisena ja oli toimivaltainen allekirjoittamaan riidanalaisen päätöksen ilman, että hänen täytyi – kuten kantajat väittävät – osoittaa se, että allekirjoitusoikeus oli siirretty.

59 Näin ollen ensimmäinen kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

2. *Toinen kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämistä*

a) Kanneperusteen ulottuvuus

60 Toisessa kanneperusteessaan kantajat väittävät, että riidanalaisessa päätöksessä ei noudateta hallintotoimien perustelemisesta sekä hallinnon ja kansalaisten välisten suhteiden parantamisesta 11.7.1979 annetun Ranskan lain nro 79-587 (JORF 12.7.1979, s. 1711) 3 artiklassa vahvistettua perusteluvelvollisuutta. Heidän mukaansa kyseisessä päätöksessä nimittäin ainoastaan toistetaan stereotyyppinen ilmaisu, mikä on Ranskan hallintolainkäytön vastaista.

61 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EU-sopimukseen ja EUT-sopimukseen perustuvaa, itsenäisestä lähteestä peräisin olevaa oikeutta vastaan ei kuitenkaan voida sen perusluonteen vuoksi vedota tuomioistuimessa mihinkään kansallisen oikeuden sääntöihin, koska muutoin itse unionin oikeudellinen perusta saatettaisiin kyseenalaiseksi. Näin ollen kansalliseen säännökseen ei voida vedota menestyksekkäästi unionin säädökseen kohdistuvan kumoamiskanteen tueksi (asia 1/58, Stork v. korkea viranomainen, tuomio 4.2.1959, Kok., s. 43, 4 kohta; asia 11/70, Internationale Handelsgesellschaft, tuomio 17.12.1970, Kok., s. 1125, 3 kohta ja asia C-409/06, Winner Wetten, tuomio 8.9.2010, Kok., s. I-8015, 61 kohta).

62 Näin ollen kantajat eivät voi pätevästi vedota nyt käsiteltävän kanteen tueksi siihen, että Ranskan säännöstä, jossa hallinto velvoitetaan perustelemaan tietynlaiset päätöksensä, on rikottu.

63 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan virhe, joka on tehty sovellettavia säännöksiä mainittaessa, ei voi kuitenkaan johtaa esitetyn väitteen tutkimatta jättämiseen, kun kyseisen väitteen kohde ja tiivistelmä väitteestä ilmenevät kannekirjelmästä riittävän selvästi (asia 12/68, X. v. valvontavaliokunta, tuomio 7.5.1969, Kok., s. 109, 7 kohta; asia T-171/99, Corus UK v. komissio, tuomio 10.10.2001, Kok., s. II-2967, 36 kohta ja asia T-128/05, SPM v. neuvosto ja komissio, tuomio 13.11.2008, 65 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Tästä seuraa, ettei kantajan tarvitse myöskään nimenomaisesti ilmoittaa tiettyä säännöstä, johon hänen väitteensä perustuu, kunhan esitetyt perustelut ovat riittävän selkeitä, jotta vastapuoli ja unionin tuomioistuimet voivat vaikeuksitta yksilöidä tämän säännöksen (em. asia SPM v. neuvosto ja komissio, tuomion 65 kohta; ks. vastaavasti myös asia T-279/03, Galileo International Technology ym. v. komissio, tuomio 10.5.2006, Kok., s. II-1291, 47 kohta). Näin ollen ja virheellisestä Ranskan oikeuden säännökseen viittaamisesta huolimatta edellä 60 kohdassa mainittu

kanneperuste on ymmärrettävä siten, että kantajien tarkoituksena on ollut väittää, että kun riidanalaisen päätöksen stereotyyppinen luonne otetaan huomioon, kyseisessä päätöksessä ei ole noudatettu SEUT 296 artiklassa ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (EUVL 2010, C 83, s. 389) 41 artiklassa vahvistettua unionin säädöksiä koskevaa perusteluvelvollisuutta. Lisäksi kantajien asianajaja on hyväksynyt istunnossa kannekirjelmän tällaisen tulkinnan.

b) Kanneperusteen hyväksyttävyys

64 SEUT 296 artiklan toisen kohdan mukaan ”[unionin toimielinten antamat] säädökset perustellaan”.

65 Perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaan oikeus hyvään hallintoon käsittää muun muassa ”hallintoelinten velvoitteen perustella päätöksensä”.

66 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklan ja perusoikeuskirjan 41 artiklan mukainen perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen toimen luonteen ja sen asiayhteyden mukaan, jossa se on tehty. Perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimenpiteen tehneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden. Perusteluvelvollisuuden täyttymistä on arvioitava asiaan liittyvien olosuhteiden perusteella (ks. asia T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran v. neuvosto, tuomio 12.12.2006, Kok., s. II-4665, 141 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

67 Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimen perustelut SEUT 296 artiklan ja perusoikeuskirjan 41 artiklan vaatimukset, on otettava huomioon sen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt. Erityisesti on todettava, että henkilölle vastainen toimi on silloin riittävästi perusteltu, kun se on toteutettu asianomaisen tuntemassa asiayhteydessä, jonka perusteella asianomainen voi ymmärtää häntä koskevan toimen merkityksen. Lisäksi päätöksen perustelujen täsmällisyyden on oltava oikeassa suhteessa niihin aineellisiin mahdollisuuksiin ja teknisiin tai määräaikoja koskeviin edellytyksiin, joiden rajoissa se on tehtävä (ks. edellä 66 kohdassa mainittu asia Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran v. neuvosto, tuomion 141 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

68 Erityisesti on todettava, että varojen jäädyttämistä koskevan toimenpiteen perusteluja ei voida lähtökohtaisesti esittää ainoastaan yleisin ja stereotyyppisin sanamuodoin. Edellisessä kohdassa esitetyin varauksin tällaisessa toimenpiteessä on päinvastoin ilmoitettava sellaiset erityiset ja konkreettiset syyt, joiden perusteella neuvosto katsoo, että asiaa koskevaa lainsäädäntöä voidaan soveltaa asianomaiseen (ks. vastaavasti edellä 66 kohdassa mainittu asia Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran v. neuvosto, tuomion 143 kohta).

69 Käsiteltävässä asiassa riidanalaisessa päätöksessä mainitaan yksiselitteisesti ne oikeudelliset seikat, joihin se perustuu. Kyseisen päätöksen viittauskappaleessa nimittäin viitataan ”päätökse[e]n 2011/72 – – ja erityisesti sen 2 artiklan 1 koh[ta]an[, luettuna] yhdessä [SEU] 31 artiklan 2 kohdan kanssa”. Riidanalaisen päätöksen liitteessä viitataan puolestaan päätöksen 2011/72 1 artiklaan.

70 Lisäksi riidanalaisen päätöksen liitteestä ilmenee, kun sitä luetaan yhdessä kyseisen päätöksen otsikon kanssa, että ensimmäiseen kantajaan on kohdistettu rajoittavia toimenpiteitä ”Tunisian tilanteen johdosta”, koska ”Tunisian oikeusviranomaiset ovat käynnistäneet [häneen] kohdistuvan tutkinnan, joka koskee kiinteän ja irtaimen omaisuuden hankintaa, pankkitilien avaamista ja varojen säilyttämistä useissa maissa osana rahanpesutoimia”. Ne tosiseikat, joiden perusteella ensimmäisen kantajan varat on jäädytetty, on näin ollen mainittu selkeästi ja täsmällisesti.

71 Toisin kuin kantajat väittävät, nämä seikat eivät ole myöskään luonteeltaan stereotyyppisiä. Niiden sanamuotoa ei nimittäin ole kopioitu yleisesti sovellettavasta säännöksestä. Lisäksi ne ovat kyllä samat kuin ne seikat, joiden perusteella muiden riidanalaisessa päätöksessä mainittujen luonnollisten henkilöiden varat on jäädytetty. Ne liittyvät kuitenkin ensimmäisen kantajan, johon – samalla tavoin kuin muihin – kohdistuvan tutkinnan Tunisian oikeusviranomaiset ovat neuvoston mukaan käynnistäneet rahanpesutoimien takia, konkreettiseen tilanteeseen.

72 Tästä seuraa, että riidanalaisessa päätöksessä on esitetty ne oikeudelliset seikat ja tosiseikat, joihin kyseinen päätös sen laatijan mukaan perustuu. Toisin sanoen neuvoston päättely ilmenee kyseisen päätöksen sanamuodosta selkeästi ja yksiselitteisesti. Näin ollen riidanalaisessa päätöksessä noudatetaan täysin SEUT 296 artiklassa ja perusoikeuskirjan 41 artiklassa asetettuja vaatimuksia.

73 Tässä tilanteessa toinen kanneperuste on hylättävä.

3. *Kolmas kanneperuste, joka koskee omaisuudensuojan loukkaamista*

74 Kolmannessa kanneperusteessaan kantajat väittävät, että riidanalaisessa päätöksessä ei ole noudatettu perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohtaa.

a) Omaisuudensuojaa koskevan rajoituksen olemassaolo

75 Perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa turvataan omistusoikeus. Kyseinen oikeus ei kuitenkaan ole ehdoton oikeus (ks. vastaavasti asia 4/73, Nold v. komissio, tuomio 14.5.1974, Kok., s. 491, 14 kohta ja yhdistetyt asiat C-402/05 P ja C-415/05 P, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, tuomio 3.9.2008, Kok., s. I-6351, 355 kohta) ja sitä voidaan näin ollen rajoittaa.

76 Käsiteltävässä asiassa neuvosto on antanut riidanalaisen päätöksen siinä tarkoituksessa, että muun muassa ensimmäisen kantajan varat jäädytetään 12 kuukauden pituiseksi ajanjaksoksi, joka voidaan uusia. Tässä tarkoituksessa neuvosto on antanut päätöksen 2011/72, jonka liitettä on tällä välin muutettu riidanalaisella päätöksellä, nojalla asetuksen N:o 101/2011, jolla ensimmäiseen kantajaan kohdistuvana rajoittavana toimenpiteenä hänen varojansa jäädytetään. Riidanalaisen päätöksen antaminen on näin ollen ollut välttämätön ja ratkaiseva vaihe ensimmäisen kantajan varojen jäädyttämistä koskevassa menettelyssä, joten kyseinen päätös on sellaisenaan toimenpide, jolla rajoitetaan ensimmäisen kantajan omaisuudensuojaa.

b) Edellytykset, joiden täyttyessä omaisuudensuojaa koskeva rajoitus voidaan sallia

77 Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa määrätään yhtäältä, että ”– – perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien ja vapauksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla sekä kyseisten oikeuksien ja vapauksien olennaista sisältöä kunnioittaen”, ja toisaalta, että ”suhteellisuusperiaatteen mukaisesti rajoituksia voidaan säätää ainoastaan, jos ne ovat välttämättömiä ja vastaavat tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia”.

78 Kyseisestä artiklasta käy ilmi, että jotta omaisuudensuojaa koskevaa rajoitusta voidaan pitää unionin oikeuden mukaisena, sen on joka tapauksessa täytettävä kolme edellytystä.

79 Ensinnäkin rajoituksesta on ”säädettävä laissa” (ks. vastaavasti asia C-407/08 P, Knauf Gips v. komissio, tuomio 1.7.2010, Kok., s. I-6375, 91 kohta). Toisin sanoen toimenpiteellä, josta on kyse, on oltava oikeudellinen perusta.

80 Toiseksi rajoituksella on oltava yleisen edun mukainen tavoite, jonka unioni on sellaiseksi tunnustanut. Näihin tavoitteisiin sisältyvät yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan (YUTP) tavoitteet, jotka on mainittu SEU 21 artiklan 2 kohdan b ja d alakohdassa, eli demokratian, oikeusvaltion ja ihmisoikeuksien tukeminen ja kehitysmaiden kestävän kehityksen edistäminen, jonka ensisijaisena tarkoituksena on köyhyyden poistaminen.

81 Kolmanneksi rajoitus ei saa olla kohtuuton. Sen on yhtäältä oltava tarpeellinen ja oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden (ks. vastaavasti asia C-84/95, Bosphorus, tuomio 30.7.1996, Kok., s. I-3953, 26 kohta; edellä 75 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, tuomion 355 ja 360 kohta). Toisaalta kyseisen oikeuden tai vapauden ”olennaista sisältöä” eli ydintä ei saa loukata (ks. vastaavasti edellä 75 kohdassa mainittu asia Nold v. komissio, tuomion 14 kohta ja edellä 75 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, tuomion 355 kohta).

c) Edellä 79–81 kohdassa asetettujen edellytysten tutkimisen tarpeellisuus

82 Vaikka unionin tuomioistuinten tarvitsee ottaa kantaa vain asianosaisten, joiden asiana on määrittää oikeusriidan laajuus, vaatimuksiin, ne eivät ole vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sidottuja pelkästään niihin väitteisiin, jotka asianosaiset vaatimustensa tueksi esittävät, sillä muuten ne saattaisivat joutua perustamaan ratkaisunsa virheellisiin oikeudellisiin näkökohtiin (asia C-172/05 P, Mancini v. komissio, määräys 13.6.2006, 41 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa; yhdistetyt asiat C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, Ruotsi ym. v. API ja komissio, tuomio 21.9.2010, Kok., s. I-8533, 65 kohta; asia T-246/99, Tirrenia di Navigazione ym. v. komissio, tuomio 20.6.2007, 102 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja asia T-160/08 P, komissio v. Putterie-De-Beukelaer, tuomio 8.7.2010, Kok., s. II-3751, 65 kohta).

83 Jotta käsiteltävässä asiassa voidaan vastata omaisuudensuojan loukkaamista koskevaan kolmanteen kanneperusteeseen, on erityisesti tarpeen tarkastaa, että ensimmäinen kolmesta edellä 79–81 kohdassa mainitusta edellytyksestä täyttyy, ja näin on siitä huolimatta, että mikään asianosainen ei ole pyytänyt unionin yleistä tuomioistuinta tekemään tätä tarkastusta. Jos unionin yleinen tuomioistuin tutkisi muut kyseisissä kohdissa mainitut edellytykset tekemättä tätä tarkastusta, se nimittäin saattaisi perustaa ratkaisunsa virheellisiin oikeudellisiin näkökohtiin.

d) Edellä 79 kohdassa asetetun edellytyksen noudattaminen

Onko riidanalaisen päätöksen oltava yhteensopiva päätöksen 2011/72 kanssa

84 Kuten edellä 79 kohdassa on täsmennetty, riidanalaisessa päätöksessä asetettu ensimmäisen kantajan omaisuudensuojaa koskeva rajoitus on laillinen ainoastaan siinä tapauksessa, että kyseisellä päätöksellä on oikeudellinen perusta. Jotta voidaan selvittää, onko asia näin, on aluksi määritettävä riidanalaisen päätöksen ja päätöksen 2011/72 keskinäinen suhde.

85 Tässä yhteydessä on todettava, että päätöksen 2011/72 1–3 ja 5 artiklan säännöksissä määritellään varojen jäädyttämistä koskeva järjestelmä, jota sovelletaan kaikkiin kyseisen päätöksen 1 artiklan 1 kohdassa määritellyt objektiiviset perusteet täyttäviin henkilöihin, yhteisöihin ja elimiin. Kyse on ”Tunisian valtion varojen väärinkäytöstä vastuussa olevista” henkilöistä ja heitä lähellä olevista henkilöistä. Kyseiset säännökset koskevat siis henkilöiden, yhteisöjen ja elinten ryhmää, joka on määritelty objektiivisesti, yleisesti ja abstraktisti.

86 Päätöksen 2011/72 liite muodostuu puolestaan ”luettelosta 1 artiklassa tarkoitetuista henkilöistä ja yhteisöistä”. Alkuperäisessä versiossaan kyseinen luettelo koskee kahden nimeltä mainitun luonnollisen henkilön varojen jäädyttämistä, jota koskeva järjestelmä on määritelty kyseisen päätöksen 1–3 ja 5 artiklassa (ks. edellä 7 kohta).

87 Kuten riidanalaisen päätöksen 1 artiklasta ilmenee, kyseisen päätöksen ainoana tavoitteena on luettelon, joka on alun perin liitetty päätökseen 2011/72, muuttaminen siten, että siihen sisällytetään 46 muuta henkilöä, joihin ensimmäinen kantaja kuuluu.

88 Tästä seuraa, että riidanalaisen päätöksen on etenkin oltava yhteensopiva päätöksen 2011/72 1 artiklan 1 kohdan, johon se perustuu, kanssa.

Onko riidanalainen päätös yhteensopiva päätöksen 2011/72 1 artiklan 1 kohdan kanssa

89 Näin ollen on tutkittava, onko riidanalainen päätös kantajaa koskevilta osin tosiasiallisesti yhteensopiva päätöksen 2011/72 1 artiklan 1 kohdan kanssa, mikä edellyttää sitä, että aluksi on määriteltävä yhtäältä kyseisen säännöksen ja toisaalta riidanalaisen päätöksen merkitys ja ulottuvuus.

90 Tässä yhteydessä on korostettava sitä, että kuten edellä 83 kohdassa on todettu, kantajat eivät ole kirjelmissään nimenomaisesti pyytäneet tällaista tutkimista. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin on päättänyt menettelyn kontradiktorisuuden takaamiseksi pyytää prosessinjohtotoimena osapuolia täsmentämään, ”o[li]vatko niiden mukaan – – päätöksen 2011/72 1 artiklassa vahvistetut – – perusteet ne, joita neuvosto on tosiasiallisesti soveltanut riidanalaisessa päätöksessä” (edellä 22 kohta).

– Päätöksen 2011/72 1 artiklan 1 kohdan merkitys ja ulottuvuus

91 Kuten edellä 3 kohdassa on todettu ja 85 kohdassa on muistutettu, päätöksen 2011/72 1 artiklan 1 kohdassa jäädytetään kaikki ”Tunisian valtion varojen väärinkäytöstä” vastuussa olevien henkilöiden ja kyseisiä henkilöitä lähellä olevien henkilöiden varat. Toisin sanoen kyseisessä säännöksessä, jonka sanamuoto on selkeä ja täsmällinen, mainitaan erityinen toimien ryhmä, joka voi täyttää Tunisiassa rikosoikeudellisen tunnusmerkistön; kyse ei ole mistä tahansa rikollisuuteen tai talousrikollisuuteen kuuluvista toimista vaan ainoastaan toimista, jotka voidaan luokitella ”Tunisian valtion varojen väärinkäytöksi”.

92 Kyseisen säännöksen sanamuoto sopii lisäksi täysin yhteen neuvoston tavoitteiden kanssa. Päätöksen 2011/72 johdanto-osan perustelukappaleista nimittäin ilmenee, että kyseisellä päätöksellä pyritään tukemaan Tunisian kansan pyrkimyksiä saada aikaan ”vakaa demokratia” ja samalla auttamaan Tunisian kansaa saamaan ”talouden ja yhteiskunnan kestävän kehityksen edut”. Tällaiset tavoitteet, jotka kuuluvat SEU 21 artiklan 2 kohdan b ja d alakohdassa mainittuihin tavoitteisiin, voidaan saavuttaa varojen jäädyttämisellä, jonka soveltamisala rajoittuu – kuten käsiteltävässä asiassa – ”Tunisian valtion varojen” väärinkäytöstä ”vastuussa oleviin” henkilöihin ja heitä lähellä oleviin henkilöihin eli henkilöihin, joiden toimet ovat voineet vaarantaa Tunisian julkisten laitosten ja niihin liittyvien elinten moitteettoman toiminnan.

– Riidanalaisen päätöksen merkitys ja ulottuvuus ensimmäistä kantajaa koskevilta osin

93 Kuten edellä 9 kohdassa on todettu, riidanalaisen päätöksen mukaan ensimmäisen kantajan nimi on sisällytetty niiden henkilöiden, joita päätöksen 2011/72 1 artiklassa säädetty varojen jäädyttäminen koskee, nimien joukkoon sillä perusteella, että ”Tunisian oikeusviranomaiset ovat käynnistäneet [häneen] kohdistuvan tutkinnan” toimista, jotka on toteutettu ”osana rahanpesutoimia”.

94 Kyseisessä perusteessa viitataan ”rahanpesun” käsitteeseen, jota ei ole käytetty päätöksen 2011/72 1 artiklan 1 kohdassa. Jotta kyseisen perusteen voidaan katsoa kuuluvan päätöksen 2011/72 1 artiklan 1 kohdassa säädettyihin perusteisiin, on näin ollen ainakin osoitettava, että kun sovellettava kansallinen lainsäädäntö eli Tunisian lainsäädäntö otetaan huomioon, ”valtion varojen väärinkäytön” käsite, sellaisena kuin sitä käytetään päätöksen 2011/72 1 artiklan 1 kohdassa, kattaa ”rahanpesun” käsitteen tai sillä ainakin viitataan väistämättä siihen. Tässä erityistapauksessa neuvosto ei kuitenkaan ole osoittanut eikä edes väitä, että käsitteiden ”rahanpesu” ja ”valtion varojen väärinkäyttö” välillä ensi näkemältä olevasta erosta huolimatta henkilö voidaan luokitella Tunisian rikosoikeuden mukaan ”valtion varojen väärinkäytöstä vastuussa olevaksi” henkilöksi tai tällaisen henkilön lähellä olevaksi henkilöksi pelkästään siitä syystä, että häneen on kohdistettu ”tutkinta” ”rahanpesutoimien” takia.

95 Lisähuomautuksena voidaan todeta, että unionin oikeudessa ”rahanpesu” käsittää muun muassa mistä tahansa rikollisesta toiminnasta saatujen varojen tahallisen muuntamisen ja siirtämisen, jonka tarkoituksena on salata tai peittää niiden laiton alkuperä tai auttaa tällaisen toiminnan harjoittamiseen osallistuvaa henkilöä välttämään toimintansa oikeudellisia seuraamuksia. Tämä ilmenee etenkin määritelmästä, joka sisältyy rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesutarkoituksiin sekä terrorismin rahoitukseen 26.10.2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/60/EY (EUVL L 309, s. 15) 1 artiklan 2 kohtaan, jonka sanamuoto on keskeisiltä osin sama kuin rikoksen tuottaman hyödyn rahanpesua, etsintää, takavarikkoa ja menetetyksi tuomitsemista sekä terrorismin rahoittamista koskevan Euroopan neuvoston yleissopimuksen, joka avattiin allekirjoittamista varten 16.5.2005 ja jonka Euroopan yhteisö allekirjoitti 2.4.2009 mutta jota unioni ei ole vielä hyväksynyt, 9 artiklan sanamuoto. On todettava, että kun ”rahanpesu” määritellään tällä tavalla, sillä ei tarkoiteta pelkästään toimia, joiden avulla voidaan salata valtion varojen väärinkäytöstä peräisin olevien varojen laiton alkuperä.

96 Tästä seuraa, että ensimmäinen kantaja on sisällytetty riidanalaisella päätöksellä niiden henkilöiden joukkoon, joiden varat oli jäädytettävä päätöksen 2011/72 nojalla, soveltamalla muuta kuin päätöksen 2011/72 1 artiklan 1 kohdassa säädettyä perustetta. Näin ollen riidanalaisessa päätöksessä on rikottu säännöstä, joka sillä oli tarkoitus panna täytäntöön, joten ei voida katsoa, että ensimmäisen kantajan omaisuudensuojaa koskevasta rajoituksesta, jota kyseinen päätös merkitsee, on säädetty laissa perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

– Puolustuksen väitteet

97 Yrittäessään kyseenalaistaa edellisessä kohdassa esitetyn päätelmän neuvosto, jota komissio tukee, on väittänyt, että riidanalaisen päätöksen sanamuodon mukainen tulkinta ei ollut mahdollinen, koska riidanalaista päätöstä oli päinvastoin tulkittava siinä tosiasiallisessa asiayhteydessä, johon kyseinen päätös liittyi.

98 Se on esittänyt tämän tueksi kolme väitettä.

99 Ensimmäisessä väitteessään neuvosto on esittänyt istunnossa, että todisteet, joiden perusteella se oli päättänyt sisällyttää ensimmäisen kantajan niiden henkilöiden joukkoon, joiden varat oli jäädytettävä päätöksen 2011/72 nojalla, osoittivat, että Tunisian viranomaiset pitivät häntä ”Tunisian valtion varojen väärinkäytöstä vastuussa olevana henkilönä” tai tällaisista teoista vastuussa olevaa henkilöä lähellä olevana henkilönä.

100 Tämä väite on joka tapauksessa hylättävä.

101 Asiakirja-aineistosta nimittäin ilmenee, että ensimmäisen kantajan nimi on sisällytetty riidanalaiseen päätökseen kahden asiakirjan perusteella.

102 Ensimmäinen asiakirja on 20.1.2011 päivätty Tunisian tasavallan yleisen turvallisuuden keskusviraston ilmoitus, joka on osoitettu Tribunal de première instance de Tunisin vanhimmalle tutkintatuomarille. Kyseisen ilmoituksen sanamuodosta ilmenee, että siinä on kyse Tunisian entisen valtionpäämiehen ”sukulaisia ja liittolaisia” koskevasta luettelosta. Ensimmäisen kantajan nimi sisältyy kyseiseen luetteloon.

103 Toinen asiakirja on suullinen ilmoitus, jonka Tunisian tasavallan ulkoasiainministeriö on osoittanut 29.1.2011 Euroopan unionin Tunisian edustustolle. Kyseisessä ilmoituksessa todetaan, että ensimmäisessä asiakirjassa luetelluista henkilöistä on Tunisiassa vireillä tutkinta, joka koskee ”tehtäviin sekä ammattitoimintaan ja sosiaaliseen toimintaan liittyvästä väärinkäytöstä johtuvaa rahanpesua”.

104 Edellä 102 kohdassa mainitussa asiakirjassa esitetään kyllä selvästi ensimmäisen kantajan ja Tunisian entisen valtionpäämiehen väliset perhesuhteet. Siitä ei kuitenkaan missään tapauksessa ilmene, että viimeksi mainitun perheenjäseniä syytettiin Tunisiassa riidanalaisen päätöksen tekopäivänä ”valtion varojen väärinkäytöstä”. Kuten edellä on todettu, kyseinen asiakirja on luettelo, jossa esitetään yksityiskohtaisesti ainoastaan Tunisian entisen valtionpäämiehen ”sukulaisten ja liittolaisten” ”täydelliset henkilötiedot”.

105 Edellä 103 kohdassa kuvaillussa suullisessa ilmoituksessa ei puolestaan mainita ensimmäisen kantajan erityistä tilannetta. Lisäksi siinä viitataan tutkintaan, joka koskee kahta tekojen ryhmää: yhtäältä ”tehtäviin liittyvästä väärinkäytöstä” johtuvia rahanpesutoimia ja toisaalta ”ammattitoimintaan ja sosiaaliseen toimintaan” liittyvästä väärinkäytöstä johtuvia rahanpesutoimia.

106 Vaikka kyseisessä suullisessa ilmoituksessa mainitaan tutkinta, joka koskee ”tehtäviin liittyvästä väärinkäytöstä” johtuvia rahanpesutoimia, siinä ei kuitenkaan täsmennetä, ovatko kyseiset tehtävät luonteeltaan yksityisiä vai julkisia. Näin ollen ei tosin voida sulkea pois sitä, että kun kyse on tietyistä ensimmäiseen asiakirjaan sisältyvässä luettelossa mainituista henkilöistä, kyseisessä suullisessa ilmoituksessa mainittu tutkinta koskee tosiasiallisesti toimia, jotka voidaan luokitella julkisiin ”tehtäviin liittyvästä väärinkäytöstä johtuvaksi rahanpesuksi” ja joiden toteuttajien voidaan kohtuudella katsoa olevan valtion varojen väärinkäytöstä vastuussa olevia henkilöitä tai heidän ”lähellään olevia henkilöitä”. Unionin yleinen tuomioistuin ei voi kuitenkaan päätellä pelkästään edellä 102 ja 103 kohdassa kuvailtujen asiakirjojen perusteella, että tällaisista toimista moitittiin erityisesti ensimmäistä kantajaa. Tämä johtopäätös on tehtävä sitäkin suuremmalla syyllä, koska neuvosto ei ole väittänyt eikä edes vihjannut, että ensimmäinen kantaja olisi suorittanut julkisia tehtäviä.

107 Lisäksi siinä tapauksessa, että ensimmäistä kantajaa syytetään ”ammattitoimintaan ja sosiaaliseen toimintaan” liittyvästä väärinkäytöstä johtuvista rahanpesutoimista, kummassakaan edellä kuvaillussa asiakirjassa ei mainita, että syytteen kohteena oleva toiminta liittyi julkisen vallan käyttöön tai kuului Tunisian julkisten palvelujen piiriin.

108 Näin ollen edellä 102 ja 103 kohdassa kuvailtujen asiakirjojen perusteella ei voida varmuudella päätellä, että ensimmäiseen kantajaan kohdistui riidanalaisen päätöksen tekopäivänä tutkinta, joka koski valtion varojen väärinkäytöstä johtuvia rahanpesutoimia.

109 Toisessa väitteessään neuvosto on väittänyt, että rahanpesutoimet, joista ensimmäistä kantajaa on moitittu ja jotka on mainittu riidanalaisessa päätöksessä, liittyivät väistämättä valtion varojen väärinkäyttöön, koska asianomainen henkilö oli Tunisian entisen valtionpäämiehen puolison veljen- tai sisarenpoika.

110 Kyseisen väitteen tueksi neuvosto on esittänyt 30.10.2012 sellaisen 26.1.2011 päivätyn otteen Tunisian ”hallituksen pääministerin” internetsivulta, josta ilmenee, että Tunisian entistä valtionpäämiestä, hänen puolisoaan ja ”useita heidän perheenjäseniään” syytettiin muun muassa ”laittoman irtaimen omaisuuden ja kiinteän omaisuuden – – hankkimisesta ulkomailta”.

111 Kyseisestä asiakirjasta, jossa ensimmäistä kantajaa ei mainita, ei kuitenkaan ilmene, että Tunisian entisen presidentin tiettyjen muiden perheenjäsenten kuin ensimmäisen kantajan voitiin katsoa olevan riidanalaisen päätöksen tekopäivänä ”vastuussa valtion varojen väärinkäytöstä”, sillä ”laittoman irtaimen omaisuuden ja kiinteän omaisuuden – – hankkiminen ulkomailta” ei välttämättä vastaa valtion varojen väärinkäyttöä.

112 Kun edellä 94 kohdassa mainitut seikat otetaan huomioon, on lisäksi todettava, että vaikka Tunisian entisen valtionpäämiehen puolison tai tiettyjen muiden hänen perhepiiriinsä kuuluvien henkilöiden kuin ensimmäisen kantajan olisi voitu katsoa olevan riidanalaisen päätöksen tekopäivänä ”vastuussa Tunisian valtion varojen väärinkäytöstä”, unionin yleinen tuomioistuin ei voi päätellä tästä tätä koskevien yhtäpitävien todisteiden tai indisioiden puuttuessa, että ”rahanpesutoimet”, joista ensimmäistä kantajaa on moitittu, liittyivät suoraan tai välillisesti ”Tunisian valtion varojen väärinkäyttöön”, johon kyseiset henkilöt ovat mahdollisesti ryhtyneet. Päinvastainen näkemys merkitsisi sitä, että jokainen rahanpesutoimi, jonka Tunisian entisen valtionpäämiehen perheenjäsenet ovat mahdollisesti toteuttaneet, liittyisi väistämättä valtion varojen väärinkäyttöön.

113 Tästä seuraa, että neuvoston toinen väite on joka tapauksessa hylättävä.

114 Kolmannessa väitteessään, joka on esitetty istunnossa, neuvosto on väittänyt, että unionin yleisessä tuomioistuimessa 30.10.2012 esitetystä Tribunal de première instance de Tunisin vanhimman tutkintatuomarin kirjaajan todistuksesta ilmenee, että ensimmäistä kantajaa syytettiin muun muassa ”osallisuudesta siihen, että valtion virkamies tai toimenhaltija on ryhtynyt valtion varojen väärinkäyttöön”. Tästä tiedosta voidaan neuvoston mukaan päätellä, että tutkinta, johon riidanalaisessa päätöksessä on viitattu, liittyy ainakin välillisesti väistämättä ”Tunisian valtion varojen väärinkäyttöön”.

115 Neuvoston istunnossa esittämistä tiedoista, jotka ensimmäisen kantajan asianajaja on vahvistanut, kuitenkin ilmenee, että kyseistä todistusta ei ole päivätty 16.9.2001, kuten sen ranskankielisestä käännöksestä ilmenee, vaan 16.9.2011, kuten alkuperäisessä arabiankielisessä versiossa todetaan. Kyseinen todistus on näin ollen laadittu riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen. Varojen jäädyttämistä koskevan päätöksen lainmukaisuutta on kuitenkin arvioitava niiden tietojen perusteella, jotka neuvostolla on voinut olla päätöstä tehdessään (ks. analogisesti yhdistetyt asiat C-74/00 P ja C-75/00 P, Falck ja Acciaierie di Bolzano v. komissio, tuomio 24.9.2002, Kok., s. I-7869, 168 kohta). Näin ollen kyseisen todistuksen sanamuoto ei voi missään tapauksessa vaikuttaa riidanalaisen päätöksen tulkintaan.

116 Lisähuomautuksena on myös todettava, että kyseisessä todistuksessa ei täsmennetä, syytettiinkö ensimmäistä kantajaa jo riidanalaisen päätöksen tekopäivänä ”Tunisian valtion varojen väärinkäyttöön” liittyvistä teoista. Siinä ainoastaan luetellaan syytekohdat, jotka koskivat ensimmäistä kantajaa 16.9.2011 ”tutkinta-asiassa, jonka viitenumero on 19592/1”.

117 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kolmas kanneperuste, joka koskee omaisuudensuojan loukkaamista, on hyväksyttävä, joten riidanalainen päätös on kumottava ensimmäistä kantajaa koskevilta osin, eikä muista kanneperusteista ole tarpeen lausua.

C Riidanalaisen päätöksen osittaisen kumoamisen ajallinen vaikutus

118 Tuomioilla, joissa unionin yleinen tuomioistuin kumoaa unionin toimielimen tai elimen tekemän päätöksen, on lähtökohtaisesti välitön oikeusvaikutus siten, että kumottu toimi poistetaan taannehtivin vaikutuksin oikeusjärjestyksestä ja katsotaan, ettei se ole koskaan ollut olemassa (ks. vastaavasti edellä 66 kohdassa mainittu asia Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran v. neuvosto, tuomion 35 kohta). Unionin yleinen tuomioistuin voi kuitenkin SEUT 264 artiklan toisen kohdan nojalla pitää kumotun päätöksen vaikutukset väliaikaisesti voimassa (ks. vastaavasti edellä 75 kohdassa mainitut

yhdistetyt asiat Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, tuomion 373–376 kohta ja asia T-316/11, Kadio Morokro v. neuvosto, tuomio 16.9.2011, 39 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

119 Käsiteltävässä asiassa on muistutettava, että edellä 14 kohdassa mainituilla päätöksillä on ainoastaan korvattu päätöksen 2011/72 5 artiklan alkuperäinen sanamuoto, sellaisena kuin se on mainittu edellä 6 kohdassa, siten, että kyseisessä päätöksessä säädettyjen toimenpiteiden voimassaolon päättymispäivä on aluksi 31.1.2013 ja tämän jälkeen 31.1.2014. Kyseisen artiklan sanamuotoa ei ole muutettu muilta osin.

120 Kyseisillä päätöksillä ei ole näin ollen korvattu päätöksen 2011/72 liitteenä olevaa luetteloa, sellaisena kuin se on muutettuna riidanalaisella päätöksellä. Niiden ainoana vaikutuksena on ollut kyseisellä päätöksellä toteutettujen toimenpiteiden soveltamisajan pidentäminen. Riidanalaisen päätöksen kumoamisen taannehtivan vaikutuksen takia siitä ajankohdasta lähtien, jolloin tällä tuomiolla on oikeusvaikutuksia, katsotaan, etteivät kyseiset toimenpiteet ole koskaan koskeneet ensimmäistä kantajaa.

121 Jos tällä tuomiolla on oikeusvaikutuksia välittömästi, asetuksella N:o 101/2011 ei näin ollen olisi ensimmäistä kantajaa koskevilta osin oikeudellista perustaa ja neuvosto olisi SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla velvollinen kumoamaan kyseisen asetuksen ensimmäistä kantajaa koskevilta osin. Viimeksi mainittu voisi näin ollen siirtää varansa kokonaisuudessaan tai osittain Euroopan unionin ulkopuolelle, joten varojen jäädyttämisen, josta neuvosto mahdollisesti tulevaisuudessa päättää hänen osaltaan, tehokkuuden kannalta voisi aiheutua vakavaa ja peruuttamatonta vahinkoa (ks. vastaavasti ja analogisesti edellä 75 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, tuomion 373 kohta).

122 Kun hyväksytyn kanneperusteen luonne otetaan huomioon, ei kuitenkaan voida sulkea pois sitä, että ensimmäisen kantajan ottaminen päätöksen 2011/72 liitteenä olevaan luetteloon on perusteltua muista kuin riidanalaisessa päätöksessä mainituista syistä.

123 Tästä seuraa, että analogisesti Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 60 artiklan toisen kohdan määräysten, jotka koskevat kumottuja asetuksia, kanssa riidanalaisen päätöksen vaikutukset on pidettävä voimassa määräajan, jossa valitus on tehtävä, päättymiseen saakka tai – jos valitus on tehty tässä määräajassa – valituksen hylkäämiseen saakka.

Oikeudenkäyntikulut

124 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdassa määrätään, että ”asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. – –”

125 Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

ETA-sopimuksen muut osapuolet kuin jäsenvaltiot ja EFTAn valvontaviranomainen, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat samoin omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Unionin yleinen tuomioistuin voi määrätä, että muun kuin edellisessä alakohdassa mainitun väliintulijan on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.”

126 Koska neuvosto on hävinnyt käsiteltävän asian olennaisilta osin, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut mukaan lukien, kantajien vaatimusten mukaisesti. Kantajien maininnasta, joka koskee täsmällistä määrää, joka neuvoston olisi

korvattava heille oikeudenkäyntikuluina, on kuitenkin todettava, että silloin, kun asianosaiset ovat asiasta erimielisiä, unionin yleinen tuomioistuin ratkaisee asianosaisen pyynnöstä kysymyksen oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta kantajille antamalla määräyksen työjärjestyksen 92 artiklan 1 kohdan nojalla.

127 Lisäksi komissio vastaa väliintulijana olevana toimielimenä omista oikeudenkäyntikuluistaan. Myös Tunisian tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Tunisian tilanteen johdosta tiettyihin henkilöihin ja yhteisöihin kohdistuvista rajoittavista toimenpiteistä annetun päätöksen 2011/72/YUTP täytäntöönpanosta 4.2.2011 annettu neuvoston täytäntöönpanopäätös 2011/79/YUTP kumotaan Mohamed Trabelsia koskevilta osin.

2) Täytäntöönpanopäätöksen 2011/79 vaikutukset Mohamed Trabelsiin pidetään voimassa määräajan, jossa valitus tästä tuomiosta on tehtävä, päättymiseen saakka tai – jos valitus tehdään tässä määräajassa – valituksen hylkäämiseen saakka.

3) Kanne hylätään muilta osin.

4) Euroopan unionin neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Mohamed Trabelsin, Ines Lejrin, Moncef Trabelsin, Selima Trabelsin ja Tarek Trabelsin oikeudenkäyntikulut, välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut mukaan lukien.

5) Euroopan komissio ja Tunisian tasavalta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Czúcz Labucka Gratsias

Julistettiin Luxemburgissa 28 päivänä toukokuuta 2013.

Allekirjoitukset

Sisällys

Asian tausta

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

Oikeudellinen arviointi

A Tutkittavaksi ottaminen

1. Kumoamisvaatimusten ulottuvuus ja tutkittavaksi ottaminen

a) Kumoamisvaatimusten ulottuvuus

b) Kantajien oikeussuojan tarve

2. Muiden vaatimusten tutkittavaksi ottaminen

a) Vaatimukset, jotka koskevat sitä, että unionin yleinen tuomioistuin ”antaa [ensimmäiselle ja toiselle kantajalle] oikeuden vastauksen antamiseen” ja suojelee viidettä kantajaa

b) Määräyksen antamista koskevat vaatimukset

c) Täytäntöönpanon lykkäämistä koskevat vaatimukset

d) Vahingonkorvausvaatimus

e) Vaatimukset, jotka koskevat velvoittamista korvaamaan kulut, joita ei yleensä voida lukea oikeudenkäyntikuluihin

B Kanteen muut osat

1. Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee riidanalaisen päätöksen laatijan toimivallan puuttumista

a) Sovellettavat määräykset

b) Soveltaminen käsiteltävään asiaan

2. Toinen kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämistä

a) Kanneperusteen ulottuvuus

b) Kanneperusteen hyväksyttävyys

3. Kolmas kanneperuste, joka koskee omaisuudensuojan loukkaamista

a) Omaisuudensuojaa koskevan rajoituksen olemassaolo

b) Edellytykset, joiden täyttyessä omaisuudensuojaa koskeva rajoitus voidaan sallia

c) Edellä 79–81 kohdassa asetettujen edellytysten tutkimisen tarpeellisuus

d) Edellä 79 kohdassa asetetun edellytyksen noudattaminen

Onko riidanalaisen päätöksen oltava yhteensopiva päätöksen 2011/72 kanssa

Onko riidanalainen päätös yhteensopiva päätöksen 2011/72 1 artiklan 1 kohdan kanssa

– Päätöksen 2011/72 1 artiklan 1 kohdan merkitys ja ulottuvuus

– Riidanalaisen päätöksen merkitys ja ulottuvuus ensimmäistä kantajaa koskevilta osin

– Puolustuksen väitteet

C Riidanalaisen päätöksen osittaisen kumoamisen ajallinen vaikutus

Oikeudenkäyntikulut